

Cestovatelka Šárka Špilarová

...Uff, začínám opět nanovo a vydávám se na cestu kolem světa, ale sama nevím, kam mě tentokrát nohy zanesou. Než jsem vyrazila, zašla jsem do sklípků, tam jsem odevzdala vyhaslé palivo a nabrala nové, díky němuž jsem zase jasně červená. Teď se musím proplést se svými druhy všemi síněmi a komorami životodárného paláce.

Srdce mi dalo novou sílu, a proto peláším rychlostí blesku do aorty. Z ní odbočuji do země trávení. U střev je velká strkanice, místy přímo horská dráha, protože se hýbají všemi směry, takže mně i mým družkám ztěžují pohyb. A ještě k nám zhusta přibývají živiny. V té mele ještě musíme směnit palivo za jiné, méně výkonné, aby mohlo vše fungovat tak, jak má. Co se dá dělat, orgány ho také potřebují, možná i víc než my, a tak se smiřujeme s touto změnou a naše barva se mění na tmavě červenou.

Po chvíli střeva konečně opouštíme a dostáváme se do jater. Tam se naši noví kamarádi, kteří se k nám připojili teprve nedávno, oddělují a budou převeleni na jiné pozice. Občas se tu rozloučíme i s nepřáteli těla, například s alkoholem, ale dnes je všední den, a proto tato povinnost odpadá. Přeci jen náš pán bude muset za chvíli vyrazit do školy. Teď už se vracíme zpátky do přestupní stanice a míříme nejdřív do plic, které jsou pěkně provzdušněné a zdravé. Paráda, náš pán nemá zálibu v kouření jako spousta jiných lidí, a proto nepřipomínají uhelné doly. A zase dál...

Co se to... děje? Z ničeho nic přichází signál, abychom si pospíšili. Musíme teď opravdu uhanět, abychom zvládli všechny úkoly. V jednu chvíli se dostávám ke svalům, a tak se jejich obyvatel ptám, jestli nevědí, co se přihodilo. Zadržaně odpovídají: „Běžíme do školy. Hodina začíná za tři minuty!“ Jeden z nich si dokonce povzdychne: „Kdyby ten lenoch vstával dřív, nemuseli jsme se vůbec takhle honit.“ Bohužel se nedá nic dělat a musíme plnit to, co se po nás chce. Ale naštěstí se za chvíli všechno uklidní a my máme možnost si odpočinout. Už je mi dobře a ptám se v duchu, kam se dostanu tentokrát?

Jupí, mířím vzhůru, ano, do mé oblíbené země! Informace tu proudí jako na běžícím pásu, sotva je stihnu postřehnout. To mě baví, dokázala bych tu stát a pozorovat místní krajinu celé hodiny, ale vždycky se zde ohřeju nanejvýš pár vteřin. Pokaždé mě mrzí, že už nadešel čas návratu. Byla jsem tu sice už tolikrát, ale stále jsem nepronikla do všech zákoutí. Navštívila jsem motorické a senzorické centrum, centrum řeči, koordinace pohybu,... a teď jsem podle všeho ve zrakové oblasti. Ale to, co vidím, se mi vůbec nelíbí - koukám do místnosti plné lidí, vpředu přímo uprostřed stojí velký černý obdélník a na něm jsou bílou barvou napsaná nejružnější písmena, čísla, značky. A kolem toho bláznivě pobíhá a poskakuje žena středního věku, otvírá pusou - asi něco vypráví - a podivně máchá rukama. Musím se přiznat, že tomu vůbec nerozumím. Bohužel ale nemám dost času na okounění, protože jsem vyměnila palivo, a musím se vrátit zpátky do centrály. A pak do těch královských síní a komor a do plic a zase nabrat novou pohonnou hmotu a ... tak dokola.

Po několika zastávkách se znovu dostávám do své oblíbené země a doufám, že se vrátím do zrakového centra, abych měla šanci pochopit ten zajímavý systém. Ale... co to...? Kam jedeme? Dav mě strhnul na jinou trasu...

„Crrrr!“

„Konečně oběd! Nevíte někdo, co bude?“

„Neraduj se předčasně. Brambory se špenátem a vejcem.“

„A z toho se mám jako najíst? Kdyby tam byl aspoň ten plátek masa, tohle je přece příloha s přílohou!“

„To víš, to je ta zdravá strava, za chvíli tu z toho bude veganský bistro.“

„A co je na druhým?“

„Bramborový knedlíky s cibulkou.“

„Jenom to ne! Nezajdeme o volný na kebab?“

Tady je to zajímavější, sluchová část mě opravdu nadchla, ale už mě proud unáší zpátky, a proto už jen vzdáleně ke mně doléhá odpověď: „No jasně, zajdem.“

Tentokrát mě srdce vyslalo do břicha. Tu zemi velmi dobře poznávám, protože se sem dostanu zhruba třístokrát za den. Připodobnila bych ji k čističce odpadních vod. Tady se krev rozdělí na určité části a z nich se některé látky vrací zpátky k nám, například cukry nebo minerály, a jiné musí tělo opustit. To nikdo nechce, protože se tu máme dobře, ale vždycky to někoho čeká. Vykoupaní, vymydlení se vracíme do centrály a plic a pak směřujeme zase dál.

Nohy mě kupodivu opět nesou tam, kam se vždycky těším. Začátek jsem sice poznala, ale teď už nevím, kde přesně se nacházím. Je to tu velmi zvláštní. Chvíli vidím, jak náš pán jede autem, ale najednou se auto vznáší a místo dveří má křídla. To jsou vymoženosti v tom dnešním světě! Ale co se to děje? Vždyť doteď létal, a najednou padá! Padá do moře. V mžiku se promění v delfína a plave a skotačí ve vodě. „To je ale bláznivý sen,“ slyším vedle sebe a už mi to dojde... Náš pán přece spí a tohle všechno se mu jenom zdá.

Cestou do přestupní stanice o tom přemýšlím. Každou noc bych tohle opravdu zažívat nechtěla. Začíná to hezky, ale když jsem viděla tu hloubku pod sebou, najednou jsem se opravdu bála. Hmm, je zajímavé, co tahle země dokáže vymyslet.

Přes palác se vydávám k poslední zastávce, na kterou vás ještě vezmu s sebou, ale tam už se rozloučíme. Mířím do sleziny, do lázeňské země, kam si červené krvinky chodí odpočinout. Myslím, že po všech dobrodružstvích a blouděních tím lidským labyrintem si tu ozdravnou kúru všechny zasloužíme.

Tak dobrou...